

Sygn. akt **II AKa 57/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Andrzej Wiśniewski SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014 r. sprawy

R. Z.

oskarżonego z art. 156 § 3 k.k. w zb. z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw.
z art. 64 § 2 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt III K 271/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę
738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z
urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. L. kwotę
738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce
posiłkowej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych związanych
z postępowaniem odwoławczym.

sygn. akt II AKa 57/14

UZASADNIENIE

R. Z. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 lipca 2011 r. i od 20 października 2011 r. do 11 grudnia 2011 r. w G. przy ul. (...) i (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad M. J., w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu znieważał ją słowami obelżywymi, uderzał rękoma po głowie, powodując zasinienia oczodołów a w nocy z 10 na 11 grudnia 2011 r. w G. w mieszkaniu przy ul. (...) uderzał rękami w głowę i twarz M. J. i głową M. J. o ścianę spowodował u pokrzywdzonej sińce obu okolic oczodołów i ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci stłuczenia głowy i mózgu powodującego u pokrzywdzonej rozległy krwiak wewnątrzczaszkowy stanowiący długotrwałą chorobę realnie zagrażającą życiu M. J., w wyniku którego M. J. w dniu 15 grudnia 2011 r. zmarła przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w okresie i od 1.07.2004 r. do 01.01.2008 r.

z wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach sygn. II K 127/03 i za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. z wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim sygn. akt II K 525/08

tj. o czyn z art. 156 § 3 k.k. w zb. z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw.
z art. 64 § 2 k.k.

II. po północy w dniu 11 grudnia 2011 r. w G. używając przemocy w postaci wyważenia drzwi do mieszkania przy ul. (...), a następnie szarpania i pchnięcia na ścianę A. G. w wyniku czego upadła na podłogę oraz grożąc pobiciem A. G. zabrał w celu przywłaszczenia słoik z gołąbkami i paczkę makaronu przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w okresie i od 1.07.2004 r. do 01.01.2008 r. z wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach sygn.

II K 127/03 i za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. z wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim sygn. akt II K 525/08

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

III. po północy w dniu 11 grudnia 2011 r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu z n/n osobami używając przemocy w postaci wyważenia drzwi do mieszkania przy ul. (...), a następnie w postaci bicia pięściami po twarzy i kopania po całym ciele A. P. spowodował u niego obrażenia ciała naruszające prawidłowe funkcjonowanie dotkniętych narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, w postaci stłuczenia głowy, krwiaków obu oczodołów i stłuczenia okolicy oczodołowej prawej, po czym to po doprowadzeniu A. P. do stanu bezbronności zabrał w celu przywłaszczenia pralkę automatyczną wartości 400 zł, 4 sztuki książek wartości 40 zł, kurtkę wartości 80 zł i radio tranzystorowe wartości

30 zł na szkodę A. P. przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w okresie i od 1.07.2004 r. do 01.01.2008 r. z wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach sygn. II K 127/03 i za przestępstwo z art. 157

§ 1 k.k. z wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim sygn. akt II K 525/08

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

IV. w dniu 11 grudnia 2011 r. po godzinie 04:30 znieważał funkcjonariuszy Policji M. B. (1) i M. D. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe w związku i w trakcie wykonywania przez pokrzywdzonych obowiązków służbowych związanych z zatrzymaniem R. Z. do sprawy Ds. 2627/11 dot. podejrzenia dokonania rozboju oraz ciężkiego uszkodzenia ciała

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 r. (sygn. akt III K 271/12) oskarżonego R. Z. uznał za winnego dokonania zarzucanych mu wszystkich czynów w sposób opisany w części wstępnej wyroku i za te czyny wymierzył mu:

- za czyn I na podstawie art. 156 § 3 k.k. w zb. z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

- za czyn II na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

- za czyn III na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

- za czyn IV na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. L. L. kwotę 1918,80 (jednego tysiąca dziewięciuset osiemnastu złotych i osiemdziesięciu groszy) złotych w tym 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udział w charakterze pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. D. kwotę 2287,80 (dwóch tysięcy dwustu osiemdziesięciu siedmiu złotych i osiemdziesięciu groszy) złotych w tym 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za sprawowaną obronę z urzędu.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:

- obrazę przepisu art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw.

z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego, orzekanie na niepełnym materiale dowodowym oraz nie wskazanie

w uzasadnieniu wyroku czym kierował się Sąd meriti przy ocenie zeznań poszczególnych świadków czy też dokonując oceny biegłych w sprawie

(w szczególności w zakresie patomechanizmu urazu głowy, który wedle opinii biegłego mógł być wynikiem np. upadku) a także nie wyjaśnienie w pisemnych motywach wyroku, dlaczego poszczególne dowody uznał za wiarygodne a innym odmówił tego waloru,

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej zarzucił:

- rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego poprzez wymierzenie mu łącznej kary 10 lat pozbawienia wolności, podczas gdy w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, uznać należało, że kara ta jawi się jako rażąca surowa.

W związku z zarzutami wniósł o:

a. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktów oskarżenia w pkt. **I**, **II** oraz **III** oraz zawieszenie kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. **IV** na okres 2 lat próby

ewentualnie - gdyby Sąd nie podzielił powyższego wniosku, wniósł o:

b. - uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

c. gdyby Sąd nie uwzględnił powyższych wniosków, z ostrożności procesowej wniósł o wymierzenie oskarżonemu R. Z. kary łącznej pozbawienia wolności (i odpowiednio za poszczególne czyny) poniżej kary wymierzonej przez Sąd.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna.

Analiza przeprowadzonego postępowania oraz treść pisemnych motywów wyroku prowadzi do uznania, że Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie

z poszanowaniem zasad kodeksu postępowania karnego, gromadząc wszystkie dostępne dowody niezbędne dla prawidłowego rozstrzygnięcia. Zebrany materiał dowodowy Sąd ten poddał wszechstronnej analizie i ocenie, a uzasadnienie wskazuje, które z dowodów stanowiły dla Sądu podstawę ustaleń faktycznych. Przedstawiony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku tok rozumowania jest zgodny

z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jak również nie wykracza poza granice przyznanej Sądowi swobody. Dlatego odnosząc się do zarzutów skarżącego naruszenia prawa procesowego – art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. stwierdzić należy, że są one chybione. Podkreślenia wymaga, że przedmiotem rozważań Sądu orzekającego były wszystkie dowody ujawnione

w sprawie natomiast fakt, że z dowodów tych Sąd wyprowadził odmienne od postulowanych przez apelującego, wnioski oraz odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego nie oznacza wcale, że przez to naruszył przepis art. 410 k.p.k.. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wskazał wyraźnie, iż ustalenia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie czynu pierwszego oskarżenia oparł na zeznaniach świadków K. S., R. G., L. Z., M. B. (2), N. T., H. T. i A. G.. Natomiast w odniesieniu do pozostałych czynów także A. P.. Świadkowie ci słyszeli wyzwiska i groźby kierowane przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej, widzieli u niej sińce na twarzy skrywane przez nią okularami. Zachowanie oskarżonego wobec konkubiny było na tyle agresywne, że jak stwierdzili – K. S. i R. G. to bali się tam mieszkać. Nie sposób zgodzić się z depozycją apelującego, że syn pokrzywdzonej świadek D. J. nie potwierdził nagannego zachowania oskarżonego wobec matki. Świadek ten bowiem podał, że w mieszkaniu dochodziło do awantur, chociaż obserwował u matki ślady pobicia, to jednak w jego obecności oskarżony nigdy pokrzywdzonej nie bił. Fakt ten znajduje potwierdzenie w zeznaniach powołanych wyżej świadków – sąsiadów i znajomych pokrzywdzonej, którzy jak słusznie zauważył Sąd orzekający, zbieżnie podawali, iż M. J. nigdy nie skarżyła się na konkubenta, ślady pobicia ukrywała, a gdy byli oboje trzeźwi to zachowywali się jako zgodna para. Godzi się też zauważyć, że D. J. zamieszkał z matką i oskarżonym od 1 lipca 2011 roku, a R. Z. od

1 sierpnia 2011 roku do 19 października 2011 roku przebywał w zakładzie karnym,

a zatem okres ich wspólnego zamieszkiwania był na tyle krótki, iż wielu agresywnych zachowań oskarżonego wobec matki, świadek nie mógł zaobserwować. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do tego, by za wiarygodne uznać zeznania świadka N. T., które wobec niemożności przesłuchania jej na rozprawie (świadek w toku postępowania przygotowawczego zmarła), ocenił posiłkując się opinią biegłej z zakresu psychiatrii dr E. K. jako, że wiarygodność N. T. z uwagi na jej pobyty w szpitalu psychiatrycznym, była przez oskarżonego kwestionowana. Ocenę tę Sąd przestawił na karcie 21 uzasadnienia i w pełni ją akceptując, Sąd Apelacyjny nie widzi konieczności jej powielania. Trafnie Sąd orzekający uznał w oparciu o zeznania N. T., iż do powstania obrażeń u pokrzywdzonej na skutek uderzania ją rękami w głowę

i twarz oraz uderzania jej głową o ścianę. Biegły O. K. potwierdził bowiem, że do powstania obrażeń M. J. mogło dojść, zgodnie z relacją N. T., poprzez trzykrotne uderzenie jej głową o ścianę, o ile były to urazy godzące w tą samą okolicę. Słusznie też Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu przestępstwo rozboju na osobie A. G. oraz A. P..

Zebrane dowody wskazują bowiem ewidentnie na to, że R. Z. w porze nocnej wyłamał drzwi do mieszkania A. G., a następnie popchnął ją, aż upadła i zabrał produkty żywnościowe – makaron i słoik z gołąbkami. Przebieg zdarzenia pokrzywdzona zrelacjonowała policjantom, a także opowiedziała o nim od razu wnuczce A. Z., którą wezwała do siebie oraz A. K.. Jej zeznania znalazły także potwierdzenie w protokole oględzin mieszkania podczas których stwierdzono uszkodzenie drzwi wejściowych i zamka

(k. 229-230). Na wsparcie stanowiska Sądu meriti należy wskazać, iż pokrzywdzona

z oskarżonym pozostawała w dobrych relacjach skoro tego dnia przebywał w jej mieszkaniu i wspólnie z innymi osobami pił alkohol, a więc nie miała ona powodów fałszywie go oskarżać. Trafnie też Sąd orzekający uznał za wiarygodne zeznania A. P., że nocą oskarżony wyważył drzwi do jego mieszkania, pobił go, a następnie zabrał mu pralkę automatyczną, książki, kurtkę i radio albowiem zeznania pokrzywdzonego zgodne są z ujawnionym materiałem rzeczowym w postaci oględzin mieszkania (k. 230-237). Nadto skradzione przedmioty z mieszkania P. zostały odnalezione w mieszkaniu, które oskarżony zajmował z M. J. (protokół oględzin k. 495-499) Ślady pobicia pokrzywdzonego widzieli świadkowie A. Z., N. T., H. T., M. W.

i K. W., którym opowiadał on, że został pobity i okradziony przez oskarżonego Z.. Warto zauważyć, że pokrzywdzony pozostawał w dobrych stosunkach z oskarżonym i zdecydowanie nie miał powodu kłamliwie go oskarżać. Także poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia odnośnie znieważenia interweniujących funkcjonariuszy policji przez oskarżanego należało uznać za prawidłowe, jako poczynione w oparciu o konsekwentne i spójne, zasługujące na wiarę – zeznania M. D. i M. B. (1).

Reasumując stwierdzić należy, iż dokonana przez Sąd rozstrzygający ocena zebranych dowodów jawiła się jako kompleksowa, uwzględniająca wszystkie istotne okoliczności, zgodna z zasadami wiedzy, logi i doświadczenia życiowego, pozostawała zatem pod ochroną przepisów, których naruszenie autor apelacji zarzucał, a zatem poczynione w oparciu o tak przeprowadzoną ocenę, spełniającą wymogi art. 7 k.p.k., ustalenia faktyczne są prawidłowe.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary trzeba stwierdzić, że jawi się jako niezasadny i to w stopniu oczywistym. Wymierzając oskarżonemu kary, zarówno jednostkowe, jak i karę łączną pozbawienia wolności, Sąd orzekający uwzględnił wszystkie istotne w tej materii okoliczności. Słusznie wskazał na rażące lekceważenie przez oskarżonego podstawowych norm porządku społecznego – wtargnięcie nocą do mieszkań słabszych, niezdolnych do przeciwstawienia się mu ludzi, wysoki stopień szkodliwości przypisanych mu przestępstw. Istotnym był też fakt działania w odniesieniu do trzech czynów w warunkach art. 64 § 2 k.k., co wskazuje że oskarżony jest przestępcą niepoprawnym, a stosowane dotąd wobec niego kary bezwzględne pozbawienia wolności nie odniosły zakładanych efektów. Przy karze łącznej Sąd zasadnie kierował się przesłankami związanymi z łącznością przedmiotowo-podmiotową poszczególnych przestępstw. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i kara łączna pozbawienia wolności są odpowiednio do stopnia zawinienia oraz do stopnia szkodliwości przestępstw, których się dopuścił, a także zapewniają prawidłowe oddziaływania wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych w apelacji, Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na to, że nietrafność zarzutów podniesionych przez skarżącego była ewidentną i miały one wyłącznie charakter polemiczny, Sąd Apelacyjny uznał apelację za oczywiście bezzasadną.

Biorąc pod uwagę to, że oskarżony nie posiada żadnego majątku ani dochodów, Sąd Apelacyjny zwolnił go od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.